

Nebudu to o něčem světoborným, páč se jedná jen o jedno večerní a jedno krátký ranní venčení. Ale...

Ale pro mě to pořád světoborný je a asi navždycky i bude, po tý době, co jsme si na tohle museli počkat. A i proto, že se pořád najdou dny, kdy z ní lezete po zdi. Já jsem ve čtvrtek jela na důležitou návštěvu za kamarádkou a tak bylo venčení a nakupování čistě jen na Brtníkovi. V plánu bylo, že vezme ohaříky jen na civilizační procházku, když se vylítali ve středu pořádně do mrtva, pro jednou se nezblázněj, když to budou mít o trochu kratší. A pak skočí na nákup. Nakonec ale ohaříci vůbec "ošizení" nebyli, protože když se vrátil z nákupu, rozhodl se dojít na pole nasbírat ořechy. Je ten správněj čas, aby započal s výrobou ořechovice.

Já se vrátila skorem před osmou až, hodila do sebe večeri a šla trošku blbnout s ohaříkama dozadu do pokoje. Byla dobrá konstelace a tak jsem zkusila, jak se Tali postaví k hledání skořice. A dobrý - můžu jí pochválit, holku šikovnou. Šlo jí to - sice jen v jedný místnosti, ale šlo jí to. Stejně jako Rumíčkoví, se kterým se střídali při hledání i při cvičení. Skoro nakonec jsem vytáhla bedýnku, do který se strkají ty kostičky a první šel Rumíček. Je u něj překvapující, že je u tohodle takovej zbrklík. Jinak rozvážnej pán, kterej na ten systém přišel mnohem rychleji, než tehdy Ešus, má prostě potíž tam tu kostičku tou svou mokrou kušnou umístit tak, aby mu nevypadávala. Tu první zvládl dobře a rychle, ale se třetí se nějakou dobu mordoval.

Taliprtka ležela odložená pod oknem a pozorovala to. A já na ní zase pozorovala vzrůstající nervozitu. "Jak to, že mu to tak dlouho trvá?" měla bublinu nad hlavou. "Co tam s tím proboha může dělat?" vynořila se vedle ní druhá bublina a čelo se zkrabátilo. Nakonec to nevydržela a šla se podívat □ . I to vypadalo nakonec, že mu tu kostěčku sebere a půjde jí tam strčit sama. "No to se kapek mírni, frajerko, tvůj čas ešče nepřišel." doporučila jsem jí a odeslala zpátky na místo.

Rumíčkoví se nakonec zadařilo tam kostičku, tou dobou už fakt maximalisticky voslizlou, umístit a mohl si vybrat svou velkoodměnu. Pak přišla na řadu Taliprtka a protože pánbůh - a to i ten psí - trestá do tří minut, byla na tom Taliprtka v podstatě stejně jako on, s tím rozdílem ovšem, že ona neumísťuje kostičky do patřičnýho otvoru, ale do krabice bez toho deklíku s otvorama. Protože kdyby to měla dělat jako Rumajzlík, tak to bychom tam jinak

seděli asi ešče tetkon všicí tři. Takhle měla potíže se trefit čistě jen do bedýnky a nakonec netrpělivě funěla nad tím, že jí to odskakuje do pryč pořád a odměna nikde. “Nooo jo, to máš z toho, že se druhýmu posmíváš!” sdělila jsem jí. Ale i ona nakonec všechny tři kostéčky nacpala dovnitř a za odměnu si oba dali čuchání v krabicích. Rumíček mezi velkou vrstvou korkových zátek a Tali v krabici s drobnějma hračkama.

Pak už jsem si ulovila čas pro sebe a rodinu a šla pověsit prádlo a jiný náležitost. Posledním bodem večerního programu byla právě ta vycházka. A nešli jsme na ni zase sami. Tali rozhodla, že pan Sobík půjde dneska večer zase s námi □ . Stejně jako minule mi to událo obří radost. Tak velkou, že jí člověk i odpustí, že si našla v křoví půl pecnu chleba. Husa jedna nenažraná. Každopádně sobíka vyvláčela ven, tam se postavila do prostoru a jala se důležitě rozhlížet. Pak přešla do křižovatky chodníků, kde měla největší rozhled a tam setrvala značnou dobu. Stála a jen se jako na tenise rozhlížela na levou a pravou stranu. Důležitější, než tečka za větou □ . Já jen stála a čekala, až si Rumoušek oběhá, co potřebuje a odepíše na veškeré vzkazy, co se objevily od doby cca 19:00, kdy se vrátili domů. Za tu dobu jich přibylo pravděpodobně velké množství, protože to vypadalo, že se upodepisuje a tím pádem vysuší dočista do sucha □ .

Pak jsme se konečně mohli hnout dál a Tali stále důležitě kráčela vpřed s hlavou vztyčenou, aby celej svět viděl toho pana Sobíka. Byla tak důležitá, že ani čůrat nepotřebovala. Až za dalším barákem třískla se Sobíkem o sem a šla se vypustit. Zároveň s vypuštěním došlo pravděpodobně k tomu, že byla též vypuštěna myšlénka, že budeme venčit pana Sobíka. Ten byl zapomenut a nahradila ho myšlénka nenažranosti. Páč ten její tmavej knoflik na konci šňupáku detekoval kdesi v prostoru atom vůně z chleba a madáme se za ním vydala s neochvějnou přesností. Byla o krapítek rychlejší než já, takže vzala pecen do huby a následovalo moje tiché-syčivé - “ThaalyyjeeE!” To zapůsobilo jako páčidlo na čelisti a pecen se octl na zemi. Jeho pád jsem doplnila o informaci, co si myslím o ní a jejích předcích a šlo se dál.

Sobíka si vzal s radostí na starosti Rumoušek a hopíkal si šťastně prostorem a točil milým Sobem nad hlavou. Nakonec s ním třísknul o zem taky a šel si zase s někým dopisovat. Takže to zbylo na mě. Ale jen na chvíli, jen co jsme prozkoumali louku, kam jsme si ještě zašli, protože jsem si řekla, že je ještě brzo. Ohařící prošmejčili louku, obešli jsme hřiště a zamířilo se domů. Tali se zjevila u mě a tak jsem jí při chůzi zlobila Sobíkem, kterej jí unikal.

Ovšem šelma je šelma a pes přece je šelma, že jo. A ta nemá problém ulovit býložravce. A tím pan Sobík jistě je. Takže došlo k tomu, že milá šelma se odrazila a vystřelila se do vzduchu a v něm secvakla tu svou ocelovou past, co má místo čelistí. Krom Sobíka v ní uvízla i moje ruka. V ten moment se z mých očí stala fontána, která do vzduchu vytryskla mocný proud slzí a zároveň v ten samý okamžik změnil pan Sobík majitelku. Ta - šťastná jak blecha odrotovala - mezitím co jsem se snažila oživit svou umrtvělou ruku - asi třistadvacet koleček a já následně dospěla k názoru, že "Dost bolo venčenia a ide se dom!" :D . I přes to, že se ze mě tedy stal v závěru invalida, to bylo fajn.

A následujícího rána to taky bylo fajn. Na dlouhou prochajdu je vytáhnul ráno páník, takže já plánovala, že s nima fakt tentokrát jen čistě vyskočím ven na vyčůrání, než vypadnu do práce. Johohoooo. Sliby-chyby :D. Enemže bylo tak hezky a příjemně. A potkali jsme nejdřív Maximusa goldena a tak bylo velkodružení a velkonadávání, tak jak Max vždycky očekává. A pokud mu Tali nevyndává, odchází za pana Smuténku a pořád se ohlíží, ešivá přece jen ta dryjáčnice nepřilítne a nezařve mu do hlavy. Tentokrát to vyšperkovala a hópala mu rovnou při tom řvaní i na záda. Tak to si myslím, že měl milej Maximus hnedle fakt lepší ráno. ☐ . Nicméně odcházel spokojenej, že svět je tam, kde má být. Stejně tak Rumoušek, kterej toho vždycky využije k družení s jeho paničkou, kterou velmi oblíbujee a musí jí to vždycky asi stotisíckrát říct a dát jí k tomu min. jednu až 27 hubiček.

Obešli jsme tedy jen krátkou trasu a měla jsem fakt v plánu jít hned domů, ale.... jak říkám, bylo tak příjemně a hezky.... tak jen ještě na louku načíhneme.... ☐ Ledva jsem tam vkročila, ozvalo se mi za zády funění a dusot. Trochu ve mně hrklo, protože jsem nevěděla, komu dusot patří. Zjistila jsem to vzápětí, páč to už mě přepadnul Bedřich. Bedřich Strakatý Bláznivý ☐ Je to děsněj pošuk a moc milej péf. Rumoušek na něj malinkatě žárlí občas a tak mu vždycky říkám, ať se na to vykašle. A ať nechá Tali, ať si s ním může hrát. No hrát..... lítali tam oba dva jako paka. Velká flekatá čmouha a za ní malá strakatá čmouha . No můžete pak jít domů a zkazit jim to? Ne, fakt nemůžete ☐ Nechala jsem je, ať si kroužej a věnovala jsem se Rumíčkoví, kterej běhal osmičky mezi stromama. Tali se pak odpojila od Bedřicha a letěla směr ten její blbej panelák!! Pískla jsem a..... ona dolítla na konec zelenýho plácku, otočila to a valila poslušně zpátky. To mi udělala velkou radost, to si asi domyslíte i bez toho, že to napíšu ☐ . Dolítla za námi, jazyk na vestě pěnu ne u huby, ale až na zádech a s vytleným výrazem. Musela jsem se smát, fakt vypadala naprosto dementně . Pochválila jsem jí, odměnila a nakonec jsme spolu zkusily ty osmičky kolem stromů taky.

..... takže je vám všem asi jasný, že jen na otočku na vyčůrání to nebylo. Ale když bylo tak fajn!